

PERIÓDICH INDEPENDENT, REGIONALISTA,
de Literatura, Art, Montepíos, Varietats,
Noticias y Anuncios

Direcció: MUNTANER, 112, 4.ª - 1.ª — Administració: TALLERS, 45, 1.^a

PREU DE SUSCRIPCIÓ: una pesseta TRIMESTRE.—UN NÚMERO SOL, 10 céntims.—ATRASSAT, 15

Avuy continuem per folletí 'l drama

EL ÚLTIMO CARTUCHO

de 'l qual ne donem 12 planas.

PER LA REVISTA "LOS SEGUROS"

Segons hem llegit en lo important publicació que ab lo títol mencionat se publica en nostra capital, *La Unión defensora del Socorro mutuo* té una gran missió á desartollar essent una federació y llas de unió entre 's montepíos y germandats, protegint lo seu funcionament y sobre tot procurant perfeccionarlo; y també—segons dit periódich—avuy *La Unión* abandona aquella missió y emprén un camí qu'ell judica perjudicial y contraproduhent.

Aixís ho diu en son número III de aquest any, corresponent á 'l día 1.er de Febrer, á 'l ocupar-se de 'l Congrés general de auxili mutuo que *La Unión defensora* organisa pèra 'l mes de Juny vinent.

Veyam si *Los Seguros* está en lo cert, ó si ab lo seu treball periodístich, de que anem á ocuparnos, denota precisament que aquella associació general benéfica segueix en son desenvollop 'ls ideals preconisats y encomiats per *Los Seguros*.

La convocatoria de l' eludit Congrés li ha tocat á 'l viu, per haver semblat á nostre colega que alguna de las bases ó temas de discussió que la mateixa indica, són redactats per' anar en contra de las societats de seguros que basan sos càlculs en miras especulativas. Y com entre 'ls temas, n' hi ha un que fa referencia á aquet punt, á nostre company de premsa la sola lectura de semblant tema l' ha sulfurat y tret de tino, per trobar en ell una montanya que li priva de véuer la claror de 'l sol allí ahont hi ha senzillament un grá de sorra de la platxa en que han de estrellarse las fortas onades de 'l tempestuós mar de la explotació aparentant beneficencia.

En los Estatuts de *La Unión defensora* hi ha un

article en lo qual se disposa la celebració de conferencias públicas y de Congresos: per lo tant, no fa més que cumplir-se semblant disposició preparant la assamblea acordada pèra 'l Juny. No s' apartan, donchs, de sa missió las personas que avuy se troban dirigint la jove associació general benéfica qual existencia molesta á certas entitats á qui tal volta no convé que 'l socorro mutuo navegui per 'ls mars de la bonansa.

La lectura de la convocatoria de 'l Congrés demostra que 'ls iniciadors volen que siga un camp d' ampla discussió; porque en dit Congrés hi serán admesas, no sols las germandats, sino tota classe de corporacions y entitats, sigan obreras, religiosas, caritativas, científicas, literarias, mercantils, etc.; es dir, totas las que vulgan anar á péndre' hi part discutint los temas escullits ó altres que 'n presentin las associacions que hi compareguin.

No hi ha cap exclusivisme; no 's vol fer prosperar determinada idea; no 's privará la llibertat de ningú. Per consegüent, aquesta pòr que té *Los Seguros* de que 's trobará rutinari 'l basar lo socorro mutuo en una estructura completament científica y que per véncer la rutina y apatía 's proposará que se segueixi la marxa observada en las germandats procedint-se sense càlcul matemàtic de cap classe y de una manera arbitraria, és una suposició destituída de fonament y producte de una imaginació extraviada per la passió; puig no se sab encara quinas entitats anirán á 'l Congrés de Auxili mutuo, ni si las germandats hi estarán en majoria, ni si hi acudirán totas aqueixas companyas anónimas que, si be pagan seguros de vida y de otras classes, en cambi 's quedan una part de las primas de 'ls assegurats per distribuir-la en dividendos á 'ls accionistas ó per adquirir suntuosos palaus; cosas comprobadas en lo mateix número que conté l' article que contestem, en lo qual se publica que *La Unión de Norwich* ha repartit á 'ls accionistas 69 000,000 de pessetas, y que una altra de aqueixas companyas té un magnífich edifici en lo millor punt de Madrid.

Si aqueixas societats estiguessin guiadas per esperit de germanor, d' amor á 'l próxim y no de amor á

la propia bossa no hauran fet á 'ls associats molt més be de 'l que 'ls han fet, sense negar que n' han fet realment?

Pero busquem lo tema quart de 'ls que 's discutiran. Diu aixís: «(D.) Manera de que los igualatorios, las hermandades-agencias y las sociedades mercantiles que basan los socorros y seguros en cálculos especulativos, favorables al capital, no perjudiquen ni destruyan la influencia de la mutualidad.»

¿Qué hi ha aquí en contra de las compañías anónimas? Res. En primer lloch se parla de extirpar un vici que hi ha en la mutualitat, procurant que no 's vegi perjudicada per igualatoris que existeixen sense garantia de cap mena y que són enganya-bobos; en segon lloch se busca 'l modo de que no s'abusi de 'l nom de germandat, convertintla en agencia explotadora (n'hi ha alguna); y en tercer lloch se demana que 's busqui la manera de que las societats anónimas asseguradoras no perjudiquin la mutualitat.

Aquí no s'indica que 's treballi contra tals societats, sino que 's procuri qu'ellás tampoch perjudiquin la causa benéfica de la mutualitat.

Si *La Unión defensora*, creada per defensar, amparar y desarrollar la mutualitat, autorizada per reunir asambleas, y que—segons *Los Seguros*—ha de dedicarse á perfeccionar la marcha de las germandats, no pòt indicar un tema conduhent á lograr semblants propòsits, no sabem lo que ha de fer.

Repassi l'articulista la convocatoria publicada; estudiàhila, y veurá com la trobará acertada, y aconsellará á las compañías anónimas de seguros que vagin á 'l Congrés de Auxili mutuo á ilustrar ab sos coneixements lo resultat de las discassions y á que 's formuli un bon projecte de lley per presentarli á las Corts.

Sobre tot veurá, com hem dit á 'l principi, que 'l Consell directiu de *La Unión defensora* no s'aparta de 'l seu camí ni vol inmiscuirse en la missió que correspón á aquellás poderosas companyías.

P. DE R.

Revista teatral

Eldorado.—Tòca avuy ocuparnos de la sarsueleta en un acte y quatre quadros, de D. Sinesi Delgado la lletra y de 'l Mtre. Torregrosa la música, titulada *Los mineros*.

Ja á 'l parlar de 'l Sr. Delgado diguèrem que era un autor dramàtic que tenia 'l dò de apartarse en lo possible de la malejada corrent de 'l xulapisme ab sos defectes y costums, ab sa manera de sèr y pensar, escullint per sas obras, assumptos hont la delicadesa de 'l sentiment corre parellas ab la noblesa de 'l pensar y dir.

Aixó passa en *Los mineros*.

Hi ha en aquesta obreta personatjes de molta fibra, de molt rellèu, que 's mouhen dintre un ample circol d'acció ahont hi lluytan ab tota la cruesa de la realitat, las passions de 'l cor humà avivadas en los uns per lo abolen-gode sa classe, en altres pe 'ls efectes fisiològichs de 'l moment y en altres per la volubilitat é infidelitat conjugal.

Tots actúan á l'entorn de una idea digna bassada en la reciprocitat d'efectes produhuts per una mateixa causa.

«Tal farás tal trobarás», diu un nostre refrá: *quien á hierro mata á hierro muere*, diuhen á Castella.

Baix aquets dos punts se desarrolla 'l treball de 'l Sr. Delgado, y ho fa de manera que 'l públich la segueix ab atenció fins á 'l final en que justifica, per la mort de 'l capítà Moncada, que qui roba á traició, á traició ha de teni 'l càstich.

La música 's presenta baix aspecte nou. Lo mestre Torregrosa ha deixat pera 'l poeta las situacions mes culminants de la obra, y ha fet be.

En lo verdaderament dramàtic (últim quadro) no ha estat gens inspirat; no expressa ni la vehemencia ni 'l rencor justificat de la filla de 'l capatás de 'ls miners.

Pero, en cambi, ho ha estat en los corals que están ben sentits, y en lo segon quadro entonant á la Llibertat frases calentas é inspiradas.

Lo públich demaná la repetició.

La execució, justa, bona.

La Srta. Fernández y 'l Sr. Rodríguez s'emportan los aplausos y la palma.

L'orquestra, dirigida pe 'l Mtre. Cotó, coadjuvó á 'l éxit.

Tivoli.—La única novetat de que hem de donar compte és *Miss Helyett*.

La inspirada obra de Audran encara atrau públich, que gosa ab aquella música sentida ab tota l'intensitat de una inspirada imaginació y vestida ab lo ropatge d'una correcta y sabia orquestació.

Y 'l públich aplaudeix y fa repetir *les quadrille* de 'l primer acte y gosa encara en lo felís arreglo de 'l senyor Granés.

La execució, bona en general.

Novedats.—Per malaltia de 'l redactor que assistia á aquest teatro, no 'ns és possible donar compte de las obras durant aquesta dezena representadas.

En lo número vinent, si Déu ho vol, farem un judici general.

CONCERTS DE 'L LICEO

Dijous 16 de 'l corrent repicaban á gloria en honor de 'l art per sos cultivadors y *dilettanti*.

Se celebraba 'l quint concert y era dirigit pe 'l célebre director de 'ls de 'l teatro Ghâtelet de París, Mr. Colonne.

La fama de que venia precedit son nom queda plenament ratificada ab la bellíssima overtura de *Freischütz* de Weber.

Sobre tot en los temps; coneixement perfecte de la partitura fins en sos més petits detalls; exquisit gust pera donar á la obra la justa y cabal estètica interpretació de sa forma conceptiva; coneixedor de 'ls elements orquestrals, y sos recursos tècnichs pera la obtenció de efectes resultants de científicas combinacions; tot aixó posat á 'l servey d'una autoritat indiscutible per sos actes cimentada, fá tinguin las obras á sa batuta encomanadas, certa novetat que encanta y encisa.

Una particularitat se troba en Mr. Colonne y es que ab lo mateix carinyo, ab lo mateix entusiasme dirigeix la *Marche hongraise* de Berlioz, son ídol, que fá sentir la solemnitat de 'ls cants religiosos de 'l *Parsifal*.

Cosa no molt corrent en músichs idòlatras de 'l compositor alemany.

Tot lo que no sigui d'aquest és neula, no val la pena ni de llegirho.

Y aixó no sols passa á 'ls músichs, sino que també á alguns crítics musicals que estampan retumbants elogis d'obras inscrites en lo catàlech de 'l modernisme bufo y quasi ab desdeny tractan de las que sos autors no volen serveixin per riurer.

No citarem noms.

Sols direm que en un diari, edició de la tarde de 'l dissapte 18 de 'l corrent, tractant de la celebrada é inspiradíssima *Fantasia fantástica* de Berlioz, se permet lo crític estampar las següents blasfèmias... *aunque compuesta al comenzar su carrera y aunque afeada por cho-cantes atentados contra el gusto y el estilo...*

¡Nos jugaríam la *Missa de Requiem* de 'l director de 'l coro *Catalunya Nova* que no 'ns precisa lo passatge, la frase hont Berlioz enlletxeix sa obra mes típica, la que ab mes rellu marca sa personalitat artística, 'ssent un atentat á 'l gust y á 'l estil!

Y a l' pensar que qui aixís parla de Berlioz no sab de música.....!

Deixem per' altre dia estendre 'ns sobre aquets punts de vista y anem a l' concert de l' dijous.

Componíam la primera part la overtura *Die Freischütz*, (Weber) preludi *Parsifal*, (Wagner) y overtura *Leonora*, (Beethoven).

Tots los números foren ab justicia aplaudits; pero lo que l' públich ab desitj esperaba era la citada obra de Berlioz *Fantasia fantástica*.

En aquesta composició l' gran músich francés volgué pagar homenatge fervorós a ls mestres que mes admiraba y que foren, després d' haver deixat la tutela de son mestre Mr. Lesueur, los que l' guiaren en l' activitat de sa carrera.

Aixís com Gounod tenia a Beethoven y Mozart, Berlioz tingué a l' indispensable fill de Bonn, Beethoven, y Weber, Gluck y Spontini.

Los dos primers com a hábils coloristas de las diversas passions que en lo drama s' desarrollan, estenen ab sa potencia creadora, las ratllas virils d' una lluyta de gegants.

Gluck y Spontini com bellíssimas mostres d' encantadora forma, sensibles, ritmadas, nascudas a l' escalf de amor puríssim, respirant la pau de las cabanyas y aspirant la flayre embaumada de las montanyas d' un món ideal.

A ells dedica Berlioz lo tercer número de sa obra, *Scene aux champs*.

Que be que s' troba l' esperit devant d' aquell quadre de poesia bucólica, recordant las idílicas escenas de *Orfeo*!

No és estrany, donchs, que l' autor de *Troïens à Carthage*, domini, subjuguí a l' auditori fentli sentir las fortas corrents passionals de sos personatjes y fins tocar la heterogeneitat d' elements que componen la massa anònima, impersonal, de l' poble que s' mon inconscientment com onada devastadora de carn humana que no té ni pena ni gloria, ni goig ni pesar. Aixó fá en la *Marche suplice*.

Songe d' une nuit du Sabbat lo titula Berlioz, l' últim número de sa *Fantasia fantástica*.

Tot lo mes extrany, trivial y grotesch que l' imaginació s' pugui formar y susceptible sigui posarho en música, ho ha escrit Berlioz en la quinta part de sa composició.

Allò es un verdader *aquelarre*, reunió de bruixas y monstrosos que s' reuneixen pèra celebrar los funerals de l' que fôu ajusticiat. S' uneixen las riallas ab los gemechs; la calma de la melodia que representa la passió eròtica de l' s' protagonistes se confon ab lo ruidós desordre de diabòlica orgia, lo tocá a morts de las campanas que pausadament se fa sentir, s' uneix d' una atrevida, magistral ab un ball original, estrambòtich, que representa que *Elia* s' acosta al lloch de la festa.

Y entre aquest devassall de sonoritat y de combinacions instrumentals, se sent lo cant litúrgich de l' *Dies iræ* que l' fá l' metall com destaca d' entre ls instruments de corda y fusta lo *Rondó* de las bruixas.

En las precedents indicacions ó senyalaments que a l' correr de la ploma deixem escrites, podrán véurer nostres lectors l' importancia musical de la composició.

Y garriba l' músich en son treball a que l' públich se identifiqui ab la idea de son plan y pás a pás, y ab interès creixent, lo segueixi fins a l' últim? Si. Fins si fos possible diríam que s' excedeix.

Se té que sentir per compèndre l' nosaltres no 'ns veyem ab cor de dir ni una sombra lo que es la inspirada *Fantasia fantástica*.

Sols recordábam en sa audició las sabias lliçons de son tractat d' instrumentació.

Allí hi ha la práctica de las ideas exposadas; allí hi ha l' mestre que ploma en má y ab lo paper pautat per omplir diu a l' estudiant lo partit que se 'n pôt treure de certas combinacions, de lo que pôt ferse desde l' violí fins a ls platillos, D' aquets nos ho diu en lo número camí de l' suplici.

En fi: los aplausos que coronaren lo final, las aclamacions d' entusiasme que de per totas parts sortian demanant la repetició, (la obtingueren, *Un ball y Camí de l' suplici*) fou patenta proba, manifestació plena de l' incalculable mèrit de la obra de Berlioz, de la excelent direcció de Mr. Colonne, y de la execució irreprotxable que obtingué de ls dignes professors d' orquesta de nostre gran teatre.

L' última obra de l' concert fou *Marche hongroise*, de l' mateix Berlioz, autor de *Beatrice et Benedict*, *Benvenuto Cellini*, *La Prise de Troie*, y altres.

La ovació s' reanudá ssent aclamat y tenint que presentarse en las taulas una infinitat de vegadas lo mestre director Mr. Colonne.

Diumenge passat tingué lloch un concert extraordinari, dirigit pe l' jove Anton Ribera

Las obras de mes importancia que s' executaren foren de las concertadas pe l' citat director francés.

Los músichs anaban sols en los efectes mes primorosos: no tenian necessitat de la direcció.

ARMANDO DE LA FLORIDA.

Rápidas

LXIV

Que es delgada, enjuta y flaca,
igual que abadejo seco,
apesar de su ancho y hueco
vestido, bien se destaca.

La conocí el primer viernes
cuaresmal... en que ayunaba;
y le dije que la amaba...
como a Judith Holofernes.

Mas pasaron seis semanas
y me he desenamorado,
habiéndome a un tiempo entrado
de olvidarla vivas ganas.

Y lo haré, resueltamente,
por Pascua, aún cuando presiento
que de mi enamoramiento,
vá a decir luego la gente
que fué de Cuaresma cuento.

JOSÉ MARTRUS.

QUE CONSTI

Amants fidels de Catalunya y si es possible, molt mes de ls homes que la immortalizan fentla en tots conceptes respectada y considerada per lo que val y representa en totas las manifestacions de la activitat intelectual, no volem quedí sens la publicació que s' mereix y sens nostra entusiasta felicitació y aplauso, un acte que altament ennobleix a la personalitat que l' ha realitat.

Quant hi ha la idea de que un nom passi a la posteritat, degut a sos mèrits, la primera cosa que s' proposa, perque és lo mes natural, és investigar, inquirir la població ahont va náixer, la casa ahont va viurer, y sabuda aquesta, colocar en la fatxada una lápida que recordi l' fet que s' tracta de commemorar.

En algunas poblacions ho hem vist aixís.

Los forasters que la visitan, miran y saludan ab respecte l' nom y la casa, y recordan los fets y las obras que l' han enlayrat a l' pinácul de la gloria.

Pero aixó sempre respón a un acord de carácter oficial prè per corporació determinada; pero may per un particular.

Donchs en lo cas actual se tracta de nostre músich poeta Joseph Anselm Clavé.

No tothom sab que l' autor de *Las Ninas de l' Ter*, havia nascut en lo antich palau de l' Compte de Santa Coloma.

Res ho indicaba; ni una petita lloseta deya a l' viandant que en aquell històrich lloch ahont avuy s' hi aixeca l' palau de un opulent catalá ilustre, havia nascut lo fundador de las societats corals d' Espanya y donat a sa patria ab lo mèrit de sas inimitables obras, la gloria y la immortalitat.

Pero avuy lo propietari de l' edifici baix lo qual quedá soterrat lo palau de n Santa Coloma; avuy l' opulent capitalista D. Manel Girona, fentse seva la fama de l' immortal Clavé, volent contribuir a que passi a las ge-

neracions futures tota íntegra la gloria de 'l músich-poeta; fentse séva l' idea filantrópica y altament moralisadora de l' autor de *La danza campestre*; fentse sèu l' orgull que sentim los catalans quant de 'n Clavé's traca, ha fet colocar una lápida de marmol blanch en l' entrada principal de sa estancia, en lo carrer Ample, frente la gran escala que majestuosament s'enfila á la habitació de 'l catalá millonari, qual lápida en lletres d'or diu:

EN LA ANTIGUA CASA DE ESTE SOLAR,
DERRIBADA EN EL AÑO 1865, NACIÓ EN 21 DE ABRIL
DE 1824, EL ESCLARECIDO TROVADOR POPULAR
JOSÉ ANSELMO CLAVÉ Y CAMPS,
FUNDÓ Y ORGANIZÓ 57 SOCIEDADES CORALES QUE
REUNIÓ EN ESTA CIUDAD PARA LA FESTIVAL DEL MES
DE JUNIO DE 1864.

Nosaltres que desde nostra juvenesa hem treballat propagant y enaltint la obra regeneradora de 'l eximí cantat catalá; que ja en revistes y periódichs, ja en las mateixas societats corals hem posat á 'l servey de la idea artística de nostre amich Clavé, lo poch que som, valem y podem, felicitem de tot cor, ab entussiasme surtit de 'l ánima lo fet per l' ilustre compatrici D. Manel Girona y Agrañel.

MODEST VIDAL.

Reunions particulars

Amigos de la Aurora. (Local de ca 'n Pioch).—Avuy anem á ocuparnos de la funció del día de S. Joseph, en la que 's representaren las obras *Cura de moro*, *Animo, valor y miedo* y *La salsa d' Aniceta*.

Tingueren, las dugas últimas á 'l menos, una execució justa y bona tant per part de las Sras. Riera y Hostau, distingidas aficionadas, com per la de 'ls Srs. Manelet y Rius, coadjuvants també los Srs. Marieges, Sitjes, Serra y altres, ab sas bonas qualitats y sa molta afició.

Respecte á *Cura de moro* debem dir que no esperabam que surtís tan flaca com va surtir. Lo motiu 'ns es desconegut, y posats, com sempre, á dir la vritat, hi hagué inseguritat en tots los papers y algún que altre emtrebanch. Fins lo primer apunte s'entrebanchá més de lo acostumat.

També direm algo referent á las coplas que 'l Sr. Manelet cantá en *La salsa d' Aniceta*. Ditas coplas agradaren molt á la distingida concurrencia que ompla cada día de festa la espayosa sala d' espectacles d' aquest Centre, vejentse obligat, per acallar sos aplausos, á repetir infinitat de vegadas. Nosaltres també aplaudírem; pero no en totas; hi hagué alguna copla que 'ns vejérem obligats á treurer lo mocador y llensar dos ó tres estornuts per lo massa carregada que anava de rapé, y, per lo tant, va resultar que era una salsa ab un tó massa picant; advertint que per aixó ditas coplas no foren obstacle per' que 's vejés obsequiat ab alguns cigarros.—LEON.

Saló de descans

Pera formar la companyia que durant la temporada de primavera ha d' actuar en lo teatro de Novedats surtiren per París los Srs. Elías y Salisachs.

Dits senyors han contractat una companyia d' opereta cómica francesa de las bonas; potser com may se n' ha presentat á aquesta ciutat.

—Están exposats los cartells en que l' Empresa de 'l Liceo anuncia la temporada de primavera.

Entre 'ls artistas contractats n' hi figuran alguns molt coneguts y ab justicia aplaudits de nostre públich.

Las obras que 's posarán en escena entre altres de valua serán *La Bohème*, de Puccini, *La Walkyria*, de Wagner y 'l *Werther* de Massenet.

De las dos primeras no cal parlarne per sèr conegudas en altres temporadas; de la de 'l autor de *Manon*, ne tenim gratíssimas noticias que 'ns fa li augurem éxit complet y durader.

La inauguració está anunciada pera 'l diumenge, día 2 de 'l próxim Abril.

—*Lo senyor de la Americana*, és la última producció de 'l festiu autor D. Anton Saltiveri y se estrená lo día 26 de 'l corrent en lo teatro Olimpo. Es dita obra de la condició de *L' últim inglés* y *Un D Juan Tenorio á trossos*, de 'l mateix autor que tampoch hi pren part cap dama.

—Hem llegit lo diálech dramátich *Los días de mi marido*, original de D. Joseph M. Rabassa y Dalmau. Aquesta obreta, de la qual pensabam ocuparnos á l' estrenarse en lo teatro Principal, vejentnos privats de ferho per no havernos estat posible assistir á sa representació, és un bonich y delicat quadre de familia, en lo qual l' autor desrolla las galas de una versificació esmerada y posa de manifest sas dots de escriptor dramátich coneixedor de 'ls ressorts teatrals. Los dos personatjes están ben dibuixats, resultant tipos ben sostinguts, y 'l recurs de que 's val lo senyor Rabassa per desenllassar la acció desvaixant las sospitas de 'l marit, és ben preparat y de bon efecte.

Lo felicitem y desitjem que aquesta obreta l' animi á escriure 'n d' altres de mes importancia.

—¿Será errada?—Llejem en *La Dinastia*, donant compte de la última junta que la *Unión y defensa de los Montepíos* celebrá 'l mes corrent, lo que segueix: *Las acciones serán nominativas. El capital social podrá ausentarse ilimitadamente.*—¿Será errada?

¿A que va que si algú (que es molt difícil en los temps que a travéssem) pensés suscriure alguna «acció», ab aquest sueldo de *La Dinastia* ni ha prou per' refredarse 'n y somiá que 'l capital social s' ausenta?

SEÑORAS

con el uso diario de la legítima

Agua de Barcelona

de José Domínguez, se obtiene

JUVENTUD, HERMOSURA

y desaparición completa de pecas, señales de viruela y demás manchas que afean vuestro cutis.

1, 1'50 y 2 pesetas botella

Tomando una docena, se rebajan 2 pesetas

DESPACHO: MENDIZÁBAL. 14, 1.º - 2.º

ARCHIVO LÍRICO-DRAMÁTICO

Y COPISTERÍA DE

Francisco Pérez Pol

Calle de Roig, núm. 24.—BARCELONA

Gran establecimiento de música

Instrumentos, pianos y armoniums, de

JUAN AYNE

FERNANDO VII, 51 y 53 y CALL, 22.—BARCELONA

Especialidad en pianos de alquiler. Guitarras desde 5 pesetas.

ARXIU Y COPISTERIA

de vers y música

Joseph Bonnin

PUNTUALITAT Y ESMERO EN SERVIR

— Passatge de Madoz, núm. 5, 2.ª —

Imp. Pujol y C.ª - Tallers, 15.—Barcelona.